

jeg siger: Denne Straf, mørk Arrest, er rent og skært Barbari, den er i Slægt med Inkvisition og Tortur. Den er i alt Fald for mange en Berøvelse af deres sjælelige Sundhed, og den knækker ofte vedkommendes Helbred. Det er uværdigt for et civiliseret Samfund i det 20ende Aarhundrede at have en saadan Lov, men det er endnu uværdigere, det er oprørende, at en saadan Lov effektueres og navnlig, hvor det drejer sig om en militær Forseelse, en Forseelse, der i alt Fald set fra et civil Standpunkt ikke kan kaldes en Forbrydelse. Man kan sige, at Manden har været ufor-sigtig, og dog vil jeg mene, at der har været mange Soldater, der have givet den samme Opiattelse Udtryk som han. Den Mand, som saaledes har givet sine Anskuelser Udtryk, er — kan man endog sige — dette Tings Flertals direkte Offer. Hvorved er Venstre blevet Flertal i dette Ting? Hvorved har det erobret sin Magtstilling ude omkring i Landbefolkningen, i 60erne, 70erne, 80erne? Kampen mod Godsejerne, Kampen mod Bureaukratiet og Embedsstanden spillede selvfølgelig ogsaa en Rolle, men Kampen mod Militarismen var det centrale, og i denne Kamp mod Militarismen var der — den Paastand vover jeg at fremsætte — mangfoldige Venstremænd, og Venstremænd, som have været med til at skabe det Flertal, som sidder i denne Sal, som have brugt skarpere Udtryk end denne menige Soldat, som i disse Dage er bleven dømt til 20 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost. Jeg husker endnu de Dage, da en Redaktør for et meget betydeligt Regeringsorgan oppe i Hjørring, Vilhelm Carlsen, rejste rundt i Vendsyssel og foreviste Lysbilleder, der forestillede Krigens Rædsler. Han knyttede til Fremstillingen af disse Lysbilleder Taler, der bleve baarne oppe af en ægte og varm Tro, som ligefrem brændte sig ind i Tilhørernes Bevidsthed som Udtryk for den skarpest mulige Protest mod Krig og alle dens Rædsler. Den Soldat, som er dømt, stammer oppe fra den Landsdel. Hans Fader og Moder have maaske været nærværende, da de Foredrag bleve holdte, og have set de Lysbilleder, som Vilhelm Carlsen foreviste, og de have maaske talt til ham om disse Foredrag. Han har ogsaa gaaet i Skole og har lært: Du maa ikke slaa ihjel. Det er en naiv Mand, det indrømmer jeg. Men det er en Mand, hvis Menneskelighed og Humanisme man ikke kan forkaste, og den Straf, han har faaet, er i lige Grad i Strid med al demokratisk Tanke og al Humanisme, og jeg vi sige til den højt-

ærede Forsvarsminister, at jeg venter, at han snarest mulig tager Initiativet til, at denne Mand kommer ud af Arresten. Jeg har meget at tale om, meget betydelige Spørgsmaal, som jeg maa fremdrage her, og jeg haaber, at inden jeg slutter min Tale, vil denne Mand være løsladt af Arresten. Det kan ske allerede i Dag, hvis den højtærede Forsvarsminister vil sige (Afbrydelse). Naa, Ministeren kan ikke paa egen Haand træffe Afgørelsen, det maa Kongen gøre. Saa maa den højtærede Forsvarsminister gaa til Kongen og forestille ham, hvor oprørende denne Doms Udførelse er. Han maa fortælle ham, hvad jeg har sagt. Det behøver han for Resten ikke, idet jeg ser, at hans Majestæts Kabinetssekretær er til Stede. Han maa angive de Grunde og Argumenter, som tale for denne Mands Frigivelse, og jeg forsikrer den højtærede Forsvarsminister, at naar han en Gang træder tilbage fra sin Stilling som Forsvarsminister — det ske snart —, vil det høre til de lyseste Minder fra hans Ministertid, at han lyttede til den Anmodning, jeg rettede til ham, ikke alene i mit eget Navn, men i alle mine Meningsfællers Navn, og jeg tror at kunne sige ogsaa i alle deres Navn, som høre til den radikale Gruppe, og utvivlsoomt i mange af deres Navn, som ere mine og mit Partis politiske Modstandere i denne Sal. Den Mand maa frigives, han skal frigives. Det er umuligt at opretholde denne Dom.

Hvis den Mand skal dømmes, som sket er, hvorledes skal saa en Mand som General Arendrup dømmes? Jeg tænker slet ikke paa, at han har været misfornøjet med den socialdemokratiske Presses Paatale af militære Forhold — det vidste vi i Forvejen, det er ganske ligegyldigt —, men denne Mand, som med sin Opiattelse hører hjemme i Middelalderen, har paa den mest udfordrende Maade demonstreret først og fremmest mod sin foresatte, Forsvarsministeren, men dernæst ogsaa overfor Udlandet, har demonstreret, at hele vort Militærvæsen ikke duer til nogen Ting. Jeg mener ikke, det betyder noget, om vi have meget Militærvæsen eller lidt eller slet intet, men de Herrer, som argumenterede for den nuværende Militærordning, have netop fremhævet, hvilken Betydning det havde overfor Udlandet, at der ikke fremsattes Udtalelser, som kunde gøre vort Land utrygt og usikkert. De Udtalelser, General Arendrup og forøvrigt andre højtstaaende Militære have fremsat, ere den rene Demonstration imod deres Land. Hvis der er Mening i den Argumentation, man fra